

Prof. dr. DMITRI AVDEEV

Boala,
încercare
dumnezeiască

Lupta mea cu cancerul

Traducere din limba rusă de
Gheorghita Ciocoi

editura
Σοφία

București

să-i mulțumești Împărătesei cerurilor pentru mijlocirile ei. Însă, cum încercarea aceasta, prin care ai trecut timp de trei ani, te-a slăbit, să nu mergi mult, ci câte puțin de fiecare dată. Și ai grijă de sănătatea ta, care e cel mai prețios dar al lui Dumnezeu.

(Din cartea lui S.A. Nilus)

CUPRINS

La spital	7
Pelerinaj la Athos. Pe cale	11
Sfântul Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon	21
Nădejdea celor deznădăjduiți	27
Brăul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu	34
Despre icoanele făcătoare de minuni ale Preasfintei Născătoare de Dumnezeu	37
Sfântul Preacuvios Mucenic Nicolae cel Nou.	45
La Sfântul Mare Mucenic Dimitrie	48
Sfântul și Dreptul Ioan Rusul	54
Rugăciunile copiilor	61
Sfântul Nectarie de la Eghina	64
Sfântul Luca al Crimeei	74
Cele două Sfinte Matrona	80
Sfânta Preacuvioasă Muceniță Elisabeta, Marea Ducesă	90
Boala – cercetarea lui Dumnezeu	96

LA SPITAL

În luna august 2017 starea sănătății mele s-a înrăutățit destul de mult. În urma recomandărilor medicale urgente, am fost supus unei complicate operații abdominale. Situația era gravă. Ținea de domeniul oncologiei. Diagnosticul mi-a fost stabilit pe data de 31 august. În aceeași zi, spre seară, am fost operat. Tumoarea a fost îndepărtată. În acea dimineață, deși mă simțeam rău, nici măcar nu-mi trecea prin cap ce se va întâmpla. Abia peste câteva zile mi-am amintit că pe 31 august Biserica prăznuiește icoana Maicii Domnului „Împărăteasa a toate”. De la această icoană se revarsă un șuvoi de ajutor haric pentru bolnavii de cancer. Împărăteasa cerească arată minunate vindecări celor care se roagă și îi cer ajutorul.

Perioada post-operatorie a fost liniștită. M-am recuperat. În cea de-a

Respectiv, treia zi după operație, în spital, un preot cunoscut mi-a făcut Sfântul Maslu, m-a mărturisit și m-a împărtășit cu Sfintele lui Hristos Taine. „Cu ajutorul lui Dumnezeu, mă voi însănătoși” – i-am spus preotului, însoțindu-l spre ieșirea din salon. Am avut parte de două lucruri deosebite, care merită amintite. Cu câteva zile înainte de a fi internat și a mă opera, am visat-o pe Fericita Matrona Anemneasevskaia. Pe atunci nu știam mai nimic despre această plăcută a lui Dumnezeu. Vă voi povesti despre ea mai târziu. Cel de-al doilea s-a petrecut la reanimare: abia mă trezisem din anestezie – zăceam acoperit de perfuzii, catetre și fire, când am auzit pe cineva rugându-se liniștit. Am ascultat cu toată atenția de care eram în stare și am înțeles că la vecinul meu de salon venea preotul. Am așteptat până ce părintele a încheiat, mi-am încordat toate puterile și l-am chemat în șoaptă. Părintele m-a privit cu compătimire (într-adevăr, înfățișarea mea nu era pentru cei slabi cu nervii), m-a binecuvântat și a spus: „Uite, te voi mirui cu untdelemn sfințit de la moaștele Sfântului Spiridon.” A luat sticluța cu unt-

delemn și m-a miruit. Și, în timp ce mă miruia, am îngăimat troparul sfântului. Am încredințarea că Sfântul Spiridon a venit să mă ajute în acele zile grele. Îl cinstesc nespus și mă rog întotdeauna lui. După aproximativ două săptămâni, am fost externat din spital într-o stare mulțumitoare, însă mă aștepta încă o operație.

În tot acest timp, mama și soția mea s-au rugat mereu pentru mine. S-a rugat și tata. Mama îl înștiința în fiecare zi despre starea sănătății mele pe Preasfințitul Mitropolit Varna-va (Kedrov), pe care am avut fericirea de a-l cunoaște cu mai mulți ani înainte. Nu puțini sunt cei ce s-au rugat pentru mine în timp ce mă aflam în spital: atât preoți, cât și mireni, cunoscuți și necunoscuți, din Rusia și din străinătate. M-au sunat, mi-au scris, mi-au trimis mesaje, au făcut rugăciuni, înștiințându-se unii pe alții pe rețelele de socializare. Oameni total necunoscuți au dat pomelnice pentru sănătatea mea, făceau rugăciuni, trimiteau bani...

Văzând atâta dragoste, atenție și grijă din partea oamenilor, cel mai adesea complet necunoscuți mie,

I-am mulțumit Domnului pentru felul în care mă învață ce e dragostea. O plecăciune înaintea tuturor până la pământ! Cunoscuților mei le-am mulțumit rugându-mă și pomenindu-i. Mântuiește-i și păzește-i, Doamne, pe toți binefăcătorii mei!

PELERINAJ LA ATHOS. PE CALE

După câteva luni de la externarea din spital, am început să-mi doresc nespus să ajung să mă rog în Sfântul Munte, „moștenirea” Maicii Domnului. La Athos am fost deseori și acolo am aflat întotdeauna mângâiere duhovnicească și întărire. Aveam în plan să fac pelerinajul după cea de-a doua operație. Însă, după cum știm, omul dorește, însă Domnul rânduiește. Și s-a întâmplat așa cum trebuia să se întâmple. Călătoria a avut loc în februarie 2018, operația fiind programată la jumătatea lunii martie.

Pe 12 februarie am zburat la Tesalonica. Am ajuns la Uranopolis și m-am cazat la un hotel din acel orașel. Deja cunoșteam bine locurile. La hotel, m-am salutat călduros cu unchiul Costas. Ne cunoșteam din 1999, din timpul primului meu pelerinaj la Athos.

O plimbare prin Uranopolis mi-a readus în minte amintiri plăcute. În biserica Sfinților Constantin și Elena, unde m-am dus mai întâi, slujba Vecerniei se încheiase. Când, după slujbă, am mers la părinte pentru binecuvântare, el s-a interesat plin de căldură: „Din Rusia?” „Neee!” – care înseamnă „da” – îi răspund, sărutându-i dreapta cu care m-a binecuvântat...

Am mers la o tavernă, pe malul mării. Deși era în februarie, iar vremea era rece, am cerut totuși să iau masa în aerul curat. Astfel, am zăbovit la cină până noaptea târziu, uitându-mă la întinderea de apă din jur și gustând din salata grecească cu fructe de mare.

La Uranopolis am ajuns cu două zile înainte de pelerinaj, ca să mă obișnuiesc, să mă aclimatizez, căci eram încă slăbit. Îmi propusesem să ajung la Athos pe 14 februarie. Mai înainte, de la secția de Poliție am reușit să obțin viza athonită. *Diamonitirionul* – așa cum se numește în grecește acest document – era gata. Rămăsese doar să-mi fie înmănat în ziua plecării. Ca întotdeauna, am luat în mână cu nespusă emoție acest act

neprețuit. Pe el se află zugrăvite chipul Maicii Domnului și profilul Sfântului Munte. Documentul este semnat de reprezentanții Sfântului Munte.

În dimineața zilei de 13 februarie, am simțit oarecum că trebuia să-mi petrec întreaga zi în rugăciune. Știam de la duhovnicul meu, vlădica Varna, că „întotdeauna, când ai de făcut un lucru important, e nevoie să te rogi mai mult”. În plus, în ajun era pomenirea unuia dintre sfinții mei dragi, Sfântul Mucenic Trifon.

Seara am făcut acatistele Domnului, al Maicii Domnului, al Sfântului Mucenic Trifon și al Sfântului Nicolae. În jur de ora zece, am mers la culcare ca să mă odihnesc bine înainte de pelerinaj. Noaptea, am fost trezit de un zgomot puternic. M-am deșteptat. Balconul trepida, iar pe stradă se dezlănțuiseră stihiiile: ploua cu găleata și bătea un vânt atât de puternic, că palmierii se aplecau până la pământ. Mi se părea că acest uragan începe să ia acoperișurile caselor. Marea era nespus de agitată. Primul gând care mi-a venit în minte a fost că vom avea probleme cu intrarea în Sfântul Munte.

Premoniția mea s-a adeverit.

M-am trezit foarte devreme, mi-am făcut rugăciunea și am coborât la recepție. Hotelierul mi-a spus: „Vaporul – Óhi”, adică „N-o să fie vapor”. Unchiul Costas, care sunase deja în port și se informase, era cel ce aduse-se veștile. Ce era de făcut? „Trebuie să mă rog – am hotărât ferm. Să nu-mi pierd nădejdea.” Nu era de mirare una ca aceasta. În februarie, vremea este schimbătoare. Cu o zi înainte, văzând vaporul care venea dinspre Sfântul Munte, chiar mă gândisem: „E neșpus de liniște. Cu siguranță, mâine vremea ne-ar putea face surprize.” Ceea ce s-a și întâmplat...

Călătoria cu vaporul fusese anulată. Oamenii se adunaseră deja pâlcuri-pâlcuri, gândindu-se la diferite variante de a ajunge în Athosul atât de mult dorit. Unii sunau continuu, alții discutau aprins, la o ceașcă de cafea grecească, un plan de acțiune. Cineva suna, altcineva promitea ajutor. Mi s-a spus că uneori vremea rea poate dura o săptămână sau chiar mai mult...

N-am stat nici eu cu mâinile în sân. M-am înțeles cu câțiva pelerini să ne

întâlnim la ora 11 în piața portuară și de acolo, împreună, să mergem la Athos cu ce ne va fi mai la îndemână. Am venit la zece și jumătate, dar nu era nimeni. Nici la 11 fără un sfert nu a apărut vreun om. Și, dintr-odată, am înțeles limpede că nici nu va veni cineva și că trebuia să nu stau pe loc. În acel moment s-a apropiat de mine un monah. După înfățișare, era rus. Mergea către mașină. Am mers la el și i-am spus: „Părinte, ajutați-mă cumva!” „Nu sunt locuri” – a răspuns el. „Mergem pe drumul pe uscat către granița Athosului, dar nu mai sunt locuri.” Între timp, am ajuns împreună până la mașină, iar alături se afla un alt călugăr care, ascultând dorința mea plină de emoție, a spus: „Un locușor poate tot aflăm.” Am stat în cumpănă vreme de cinci minute. Nu m-am îndepărtat de mașină nici măcar un pas. Astfel, în cele din urmă, m-au luat până la granița continentală cu Athosul. Cât de mare mi-a fost mirarea când am dat acolo de toți cei cu care mă înțelesesem să ne întâlnim la ora 11!

La graniță, urma să petrec încă o oră și jumătate. Însă, slavă lui Dum-